

Vánoční pohádka

Jste rádi, že jsou Vánoce?

Já moc. A když jsem přemýšlel, čím bych vám mohl udělat radost, vzpomněl jsem si na jednu pohádku, kterou jsem před lety slyšel.

Ta pohádka je o zlém vlkovi. A ještě o něčem jiném.

Představte si noc, kdy se narodil Pán Ježíš.

A pojďme se podívat kousek dál. Do země, kde se to stalo ...

V té zemi žili pastýři.

Měli své ovečky a starali se o ně, ale v jejich blízkosti žil také vlk, který byl nejen zlý, ale i úskočný. Vždycky, když pastýři jen trochu nedávali pozor, některou z jejich ovcí chytil a roztrhal. Pastýři se ho báli a pochopitelně ho neměli vůbec rádi. Vždycky se před ním bránili a házeli po něm kamením, aby ho zahnali.

Té noci, kdy se doslechli o narození Pána Ježíše, se pastýři rozhodli, že se půjdou do Betléma podívat.

Vlk se zaradoval, protože věděl, že nikdo nebude hlídat stádo, a pomyslel si:

„Nikdo mě nebude zahánět, to si naloupím a roztrhám ovcí!“

Ale najednou ho přemohla zvědavost.

„To je zvláštní,“ řekl si.

„To pastýři ještě nikdy neudělali, aby takhle opustili stádo a šli pryč. To musí být asi něco důležitého. To se musím podívat, kam šli a co tam dělají ...“

A tak se za nimi plížil, schovával se za keři, aby ho neviděli, až se dostal ke stáji, kde byla jeskyňka a v ní Panna Maria, svatý Josef a v jesličkách byl položený Ježíšek.

Vlk tiše stál a díval se, co se bude dít. Viděl, jak se pastýři radují a pomyslel si, že počká, až odejdou, a podívá se víc zblízka, aby mu nic neuteklo.

Pastýři po chvíli opravdu odešli a kolem se rozhostil pokoj a ticho. Tak velké ticho, že se Panně Marii i svatému Josefu začaly zavírat oči.

„Teď je ta správná chvíle,“ řekl si vlk. „Teď je všechny sežeru. A začnu od toho nejmenšího ...!“

Krok za krokem se plížil k jesličkám. Opatrně a tiše, aby nezpůsobil nějaký šramot. A už byl od nich jen kousek. Chystal se skočit - a v tom se na něj Ježíš podíval a usmál se.

To se vlkovi ještě nikdy nestalo, že by se na něj někdo usmál. A než se z toho vzpamatoval, vztáhl Ježíš ruku a pohladil jej.

To se mu teprve nikdy nestalo, protože všichni na něj vždycky jen nadávali nebo po něm házeli kamení.

A pak to přišlo.

Když se na vlka Ježíš usmál a když ho pohladil, praskla vlkovi kůže a z té vlčí kůže vystoupil člověk.

Člověk, kterého Bůh proměnil svou láskou a osvobodil ho ze zajetí zla a nenávisti.

Člověk naplněný vděčností a chválou Boha.

Člověk podle Božího obrazu.

A tento člověk začal Boha chválit a děkovat mu za vysvobození.

No a to je konec pohádky.

Kdo jí porozuměl, ten ví, o čem Vánoce jsou.

... a právě takové Vám přeji

sestry boromejky